

Utak és Kutak

Utak szövik az élet hálóját,
Kanyarognak a múlt fájdalomán át.
Poros lépteink súlya nehezedik,
Minden kanyarban egy új kérdés feltevődik.

Fák árnyékában suttog a szél,
Hol a kétség és remény küzd a célért.
Néha az út végén csak ködöt látunk,
A szívünk mélyén mégis álmodunk.

Kutak mélyén titkok rejtőznek,
Hűvös vizükben emlékek gyűlnek.
Cseppekben szivárog a múlt minden súlya,
A csend felett fájdalomunkban zúg a szív búja.

Nehezen telnek a sötét órák,
Mikor a bánat a vállunkra száll.
De a kutak mélyén, ha alámerülünk,
A remény vizén újra felépítünk.

Utak, hol a lépés a harc,
Kudarok árnyai néha súlyosak.
De a nehézség tanítja a szívet,
Erőnk nő, mint a nap, ha felkél.

Felhők gyűlnek, és a nap eltűnik,
De az eső után újra ragyog a fény.
A világ friss, mint a kutak vize,
S a szívünkben élő remény nem tűnik el.

Mert az élet útja tele van küzdelemmel,
Minden nehézség után jön a fény,
A kutak mélyén, ha merítünk belőle,
Megtaláljuk a választ, mit szívünk remél.

Utak és kutak, a lélek tükrei,
Feltárják múltunk sebeit, emlékeit.
Bármerre is vezet az élet vándorút,
A remény sosem hagy el, csak tovább bátorít.

**Sörös Viktorija, Martonos,
1.M Kosztolányi Dezső
Tethetséggondozó
Gimnázium Szabadka**